

VISIE

Mijn kijken naar de wereld, mijn denksysteem en mijn voelsysteem geven enkel mijn eigen perceptie van de realiteit weer.

Anderen hebben hoogstwaarschijnlijk een andere perceptie van de werkelijkheid, dewelke voor mij verborgen blijft, gewoon omdat ik enkel mijn eigen systeem kan hanteren.

Dat inzicht lokt nieuwsgierigheid naar de mogelijke poorten van de waarneming uit en brengt alertheid teweeg om daarin tot aan de grens te gaan.

Wetenschappers trachten hun waarnemingen te objectiveren, en zodoende ook besluiten te trekken.

In het geval het de waarnemingen van een kunstenaar betreft, zou het omgekeerde wel eens belangrijk kunnen zijn: net de waarnemingen die enkel voor het geoefende en alerte “kunstenaarsoog” (of niet nader genoemd gevoelig waarnemingsorgaan) te zien zijn, de super- subjectieve waarnemingen dus, leveren interessant materiaal op.

Als kunstenaar registreer ik het leven zoals het is, ik laat het gebeuren, ik grijp niet in, ik maak beelden zonder andere connotaties.

Ik zie beelden, ik stel geen vormelijke eisen, ik heb geen oordeel, ik neem schroomvol waar.

Dan gebeuren de chemische reacties in mijn hoofd, en metamorfoserende elementen uit de werkelijkheid die de kunstenaar ziet, zich tot een esthetisch geheel dat een eigen leven als kunstwerk gaat leiden.

Wat onder de huid vibreert wordt in de waarnemingswereld geplaatst via een kunstwerk (video-installatie, foto, performance, object...); ik bedoel hier onder de huid van zowel de mens als de samenleving.

Het onzichtbare krijgt perceptibiliteit .

De impact van mijn uitdrukkingmogelijkheden wordt afgetast.

“Wat brengt mijn werk bij de toeschouwer teweeg?” is een vraag die ik me steeds vaker stel. Ik word dan waarnemer van de scheikunde die ik (ten dele) zelf teweeg heb gebracht.

“We kunnen mentale ervaringen van anderen niet direct ervaren.”

De toeschouwer komt niet naar een werk kijken met een lege geest, maar met een hoofd vol herinneringen, kennis, vooroordelen...

De onverwachte scheikundige reacties die door allerhande collaboraties teweeg gebracht worden, is een acuut aandachtspunt in mijn werk, en een voor uitbreiding vatbaar onderzoeksterrein.

Als kunstenaar wens ik formuleringen te geven aan de waarnemingen die ik voortdurend vanuit mijn waarnemingspunt verricht; aan de perceptie die ik heb als kunstenaar van “de andere”. Ik tracht de scheikunde tussen mensen te detecteren en er een formulering in mijn werk aan te geven (zodat de toeschouwers zich van hun menselijkheid bewuster worden).

Men kan hopen dat kunst – een manier om krachtige tegengestelde verlangens te onderzoeken, te veranderen in de zoektocht om onszelf beter te begrijpen – kan exploreren, mediteren en gedeeld worden zonder te oordelen.

Ik wens de grens van het perceptibele te verleggen.

Het is mijn overtuiging dat de hedendaagse maatschappij hoge nood heeft aan de zichtbaarheid van haar onzichtbare vitale drijfveren en bronnen.

over WAARNEMING

De bioloog neemt dieren en hun gedrag waar.

De plantkundige bestudeert de groei en de metamorfosen van de planten.

De geoloog onderzoekt gesteenten, aardformaties, weersomstandigheden.

De medicus onderzoekt het fysische lichaam van de mens.

De psycholoog tracht inzichten te krijgen in de psyche van de mens.

De waarnemende kunstenaar is aanwezig op alle terreinen.

De waarnemingen van een kunstenaar kunnen niet schematisch en geordend gepland worden; zij leeft daarentegen met een immer aanwezige alertheid en helderheid. Tevens bezit zij de wetenschap dat wat zich voordoet vaak niet is, en dat wat onzichtbaar is, werkelijkheid is.

Voor de waarnemingen die de kunstenaar uitvoert, gebruikt zij naast haar fysieke zintuigen nog andere waarnemingsorganen: intuïtie, helderziendheid, aanvoelen, zijn misschien geen erkende zintuigen, maar via die kanalen kan datgene wat onder de huid woekert gedetecteerd worden.

Het waarnemingstalent van een hedendaagse kunstenaar is door de eeuwen heen ontwikkeld en was vroeger misschien eerder bij sjamanen, orakels en alchemisten aanwezig.

De kunstenaar rapporteert over haar waarnemingen in haar werk, zij geeft er een formulering aan. De bevindingen worden in mijn geval in (video)beelden getoond.

De waarnemende kunstenaar schildert menselijkheid, vindt uitdrukkingsvormen uit om menselijkheid in beeld te brengen, zodat de toeschouwers zich van hun menselijkheid bewuster worden.

De kunstenaar is in staat “de ziel te voelen zonder te duiden, zonder woorden, en dat gevoel uit te beelden.” (cfr. Yves Klein)

Op een eigentijdse manier kijkt de kunstenaar naar eeuwenoude elementaire vragen.

Deze vragen worden nooit beantwoord, wel geherformuleerd:

Wat maakt een mens menselijk?

Hoe (dood) is dood?

Hoe groeit een nieuwe mens uit een mens?

Hoe werkt de scheikunde tussen de mensen?

Welke webben spinnen zich tussen de mensen?

Hoe relevant is het gegeven tijd?

Hoe verstaanbaar is taal?

Wat/ wie laat sporen na?

In welke schemerzones willen wij ons begeven?

Hoe normaal is een normaal mens?